

Sąd Apelacyjny w Warszawie
VII Wydział Gospodarczy i Własności Intelektualnej
00-189 Warszawa ul.Inflancka 4C bud. D
Biuro Obsługi Interesantów tel. (22) 358 67 61
boiinflancka@waw.sa.gov.pl, skargi@waw.sa.gov.pl

Data 14 listopada 2023 r.
Sygn. akt VII AGz 414/23

Spółdzielnia Mieszkaniowa Nadodrze
w Głogowie
ul. Sikorskiego 48
67-200 Głogów

D O R Ę C Z E N I E

Sąd Apelacyjny w Warszawie VII Wydział Gospodarczy i Własności Intelektualnej doręcza odpis postanowienia z dnia 13/10/23 wraz z uzasadnieniem.

na zarządzenie sędziego
protokolant sądowy
Dominika Kobiec

Niniejsze pismo nie wymaga podpisu na podstawie § 100a ust. 1-3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2019 r. - Regulamin urzędowania sądów powszechnych jako właściwie zatwierdzone w sądowym systemie teleinformatycznym.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 7 czerwca 2023 r. Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów odrzucił odwołanie Spółdzielni Mieszkaniowej „Nadodrze” w Głogowie od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 14 kwietnia 2023 r., znak: OWR.4210.92.2022.2678.XVI.MRK w przedmiocie zatwierdzenia taryfy dla ciepła. W uzasadnieniu Sąd wskazał, że odwołujący się odbiorca energii, nie będący stroną administracyjnego postępowania dotyczącego zatwierdzenia spornej taryfy, nie ma legitymacji procesowej do złożenia odwołania od decyzji Prezesa URE wydanej w trybie art. 47 Prawa energetycznego. Stąd też wniesione odwołanie, jako niedopuszczalne, podlega odrzuceniu, odpowiednio do treści przepisu art. 479⁴⁷ § 2 k.p.c., jako niedopuszczalne.

Od powyższego postanowienia Spółdzielnia Mieszkaniowa „Nadodrze” w Głogowie wniosła zażalenie i zaskarżając je w całości zarzuciła mu naruszenie art. 28 k.p.a., 479⁴⁷ k.p.c., 479⁵⁰ k.p.c. oraz art. 37 ust. 17 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z 13 lipca 2009 r. oraz art. 6 i 13 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka – poprzez odmowę przyznania statusu strony oraz prawa do rzetelnego procesu sądowego.

Mając powyższe na uwadze skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie jest niezasadne.

Zgodnie z art. 479⁴⁷ § 2 k.p.c., SOKiK odrzuca odwołanie wniesione po upływie terminu do jego wniesienia, niedopuszczalne z innych przyczyn, a także wtedy, gdy nie uzupełniono w wyznaczonym terminie braków odwołania.

Wedle art. 479⁵⁰ k.p.c. w sprawach z zakresu regulacji energetyki stronami są także Prezes Urzędu i zainteresowany (§ 1). Zainteresowanym jest ten, czyje prawa lub obowiązki zależą od rozstrzygnięcia procesu. Jeżeli zainteresowany nie został wezwany do udziału w sprawie, sąd ochrony konkurencji i konsumentów wezwie go na wniosek strony albo z urzędu (§ 2).

Zgodnie z art. 28 k.p.a., stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek.

Mając powyższe na uwadze, w ocenie Sądu Apelacyjnego, podstawową przesłanką, która winna być przez powoda wykazana jest posiadanie przez niego interesu prawnego (lub

obowiązku prawnego) w postępowaniu o zatwierdzenie ustalonej przez przedsiębiorcę taryfy ciepła. Interes prawny może wynikać wyłącznie z przepisów prawa materialnego, które stanowią podstawę ustalenia uprawnienia i obowiązku. Chodzi też o własny interes prawny danego podmiotu, czyli taki, który w sposób bezpośredni dotyczy sfery prawnej tego podmiotu.

W niniejszej sprawie powód nie wykazał posiadania takiego interesu prawnego, może jedynie legitymować się interesem faktycznym. Zaskarżona decyzja dotyczy wyłącznie KGHM Polska Miedź S.A. w Lubinie, gdyż zatwierdza ona ustaloną przez tego przedsiębiorcę taryfę ciepła. Stroną postępowania administracyjnego w przedmiocie zatwierdzenia taryfy jest przedsiębiorstwo energetyczne wnoszące o zatwierdzenie taryfy, co wynika z art. 47 ust. 1 Prawa energetycznego. Odbiorca nie jest stroną takiego postępowania i nie ma interesu prawnego, a jedynie interes faktyczny w tym, aby Prezes URE zatwierdził taryfę w określonym brzmieniu. Interes odbiorcy ma charakter pośredni i pochodny w stosunku do interesu strony postępowania. Zatwierdzenie taryfy nie wywołuje bezpośredniego skutku dla praw odbiorcy, gdyż warunkiem wystąpienia skutku jest zawarcie umowy z udziałem wzorca w postaci taryfy. W związku z tym odbiorcy nie przysługuje prawo wniesienia odwołania od decyzji w przedmiocie zatwierdzenia taryfy.

Wskazać należy, że zaprezentowana wykładnia przepisów prawa jest utrwalona w orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych. W wyroku z dnia 16 marca 2004 r., III SK 9/04, Sąd Najwyższy jednoznacznie stwierdził, że postępowanie w sprawie zatwierdzenia taryfy dla energii eklektycznej przedsiębiorstwa energetycznego nie dotyczy interesu prawnego odbiorcy energii elektrycznej (OSNP 2005/1/15). Tezę tą należy odnieść także do odbiorcy ciepła. Analogiczne wypowiedzi zostały zawarte w innych orzeczeniach Sądu Najwyższego, jak np. postanowieniu z dnia 22 listopada 1999 r., I CKN 879/99, Lex nr 64229, postanowieniu z dnia 8 marca 2000 r., I CKN 1217/99, Lex nr 51654.

Podzielenie poglądu wyrażonego przez skarżącego, iż jako osoba, która będzie ostatecznie obciążona przyjętą taryfą za ciepło jest uprawniona do kwestionowania tej decyzji, skutkowałoby rozszerzeniem kręgu osób uprawnionych do tej czynności na ogromną liczbę podmiotów. Każdy podmiot, który ostatecznie byłby związany tą taryfą byłby uprawniony do złożenia takiego odwołania, co uznać należy za nieprawidłowe.

Nie sposób jest też wywieść interesu prawnego powoda z art. 37 ust. 17 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z 13 lipca 2009 r., gdyż po pierwsze, jest on już nieaktualny, ponieważ dyrektywa ta straciła moc ze skutkiem od 1 stycznia 2021 r., na mocy art. 72 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/944 z dnia 5 czerwca

2019 r., a po drugie, dotyczyła ona w głównej mierze wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej, a nie ciepłej.

W ocenie Sądu Apelacyjnego brak jest podstaw do przyjęcia, że odmawiając powodowi możliwości wniesienia odwołania został on pozbawiony prawa do sądu, o którym jest mowa w art. 6 i 13 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka. Choć powód nie ma prawa do złożenia odwołania, gdyż nie był uczestnikiem postępowania administracyjnego, nic nie stoi na przeszkodzie, by w sytuacji zawarcia umowy z dostawcą ciepła dochodził swoich praw na drodze sądowej. Biorąc pod uwagę charakter postępowania z przepisów prawa wynika, że wprawdzie nie jest on uprawniony do wniesienia tego konkretnego odwołania, ale nie jest pozbawiony prawa do sądu.

Biorąc powyższe pod uwagę postanowienie Sądu I instancji należy uznać za prawidłowe, dlatego zażalenie podlegało oddaleniu na mocy art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 3 k.p.c.

O kosztach postępowania zażaleniowego Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 § 1, § 1¹, § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 3 k.p.c. Uznając powoda za stronę, która przegrała ten etap postępowania, Sąd zasądził na rzecz pozwanego zwrot poniesionych przez niego kosztów w postaci wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika ustalonego w oparciu o § 14 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 2 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2018, poz. 265 t.j.), z uwzględnieniem faktu, że pełnomocnik został ustanowiony dopiero na etapie postępowania zażaleniowego.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem stwierdzam
PROTOKOLANT SĄDOWY
Sądu Apelacyjnego w Warszawie

Dominika Kobic